02/02/2020

Θεία Λειτουργία για την Υπαπαντή του Χριστού στον ομώνυμο Ναό.

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Πριν λίγο ολοκληρώθηκε η Θεία Λειτουργία και το κήρυγμα από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονα στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό της Υπαπαντής του Κυρίου στην Πατρίδα του Δήμου Βεροίας. Στο τέλος, ο Σεβασμιώτατος χειροθέτησε Αναγνώστη τον κ. Παναγιώτη Ιορδανίδη, ο οποίος διακονεί στο Αναλόγιο της ενορίας.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis JMBNK

© Kosmas Karagiannis JMBNK

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

«Ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου».

Μία ὁμολογία πίστεως ἀκούεται σήμερα ἀπό τά χείλη τοῦ πρεσβύ-του Συμεών. Μία ὁμολογία πίστε-ως ἀπό τά χείλη ἑνός εὐσεβοῦς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος στόν μακρό χρόνο τῆς ζωῆς του εἶχε συνα-ντή-σει χιλιάδες ἀνθρώπους καί εἶχε ἀποκομίσει πολλές ἐμπειρίες. Ὅμως ὁ Συμέων δέν ἀρκεῖτο σέ αὐ-τές. Ἐπιθυμοῦσε καί προσευχό-ταν νά ἀποκτήσει τήν ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ. Ἐπιθυμοῦσε καί προσευ-χό-ταν νά δεῖ τόν Σωτήρα καί Λυ-τρωτή τοῦ κόσμου.

Καί ὁ Θεός θέλησε νά τοῦ χαρίσει αὐ-τή τήν ἐξαιρετική ἐμπειρία. Νά τοῦ δώσει τήν εὐκαιρία ὄχι μόνο νά δεῖ τόν Μεσσία ἀλλά νά τόν πά-ρει καί στήν ἀγκάλη του. Νά ἐκπληρώσει στό πρόσωπο τοῦ Συ-μεών τήν ὑπόσχεση πού θά ἔδινε μερικά χρόνια ἀργότερα στούς μα-θητές του: «αἰτεῖτε καί δοθήσεται ὑμῖν».

Στήν ἐπίμονη παράκληση τοῦ πρεσβύτου Συμεών κάμπεται ὁ Θε-ός καί ἀνταποκρίνεται καί τόν προ--ειδοποιεῖ νά πάει στόν ναό τήν ἡμέρα τῆς Ὑπαπαντῆς γιά νά τόν συναντήσει. Τήν ἡμέρα πού ὁ Χρι-στός θά εἰσήγετο ὡς βρέφος ἀπό τήν Παναγία Μητέρα του καί τόν προστάτη της Ἰωσήφ, ὁ Συμεών κατά θεία πληροφορία φθάνει ἐκεῖ γιά νά τόν ὑποδεχθεῖ, γιά νά τόν πάρει στά χέρια του καί νά ἀνα-φω-νήσει δοξολογικά «ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου».

Μεγάλη ἡ εὔνοια τοῦ Θεοῦ πρός τόν πρεσβύτη Συμεών, μεγαλύτε-ρη ὅμως αὐτή

πού ἀπολαμβά-νου-με ἐμεῖς, ἀδελφοί μου. Διότι ἐκεῖ-νος ἀνέμενε καί προσηύχετο χρό-νια γιά νά ἀξιωθεῖ νά τόν δεῖ τόν Χριστό. Ἐμεῖς ὅμως δέν χρειάζεται νά περιμένουμε γιά νά τόν δοῦμε. Διότι ὁ Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἔγινε ἄνθρωπος «ὁμοιοπαθής ἡ-μῖν» καί συνανεστράφη μεταξύ μας γιά τή σωτηρία μας.

Δέν χρειάζεται νά περιμένουμε τόν Σωτήρα, ὅπως χρειάσθηκε ὁ πρεσβύτης, Συμεών. Χρειάζεται ὅμως νά ἐπιδιώκουμε νά τόν δοῦ-με, νά ἐπιδιώκουμε νά τόν συνα-ντή-σουμε. Γιατί ἐάν δέν τόν δοῦ-με, ἐάν δέν τόν συναντήσουμε, δέν μᾶς ὠφελεῖ ὅτι ἦρθε στή γῆ, ὅτι ἔγι-νε ἄνθρωπος γιά μᾶς καί σταυ-ρώθηκε γιά τή σωτηρία μας, ὅπως δέν ὠφέλησε καί ἐκείνους οἱ ὁποῖοι βάδισαν δίπλα του κατά τήν ἐπίγειο ζωή του, ἄκουσαν τή διδασκαλία του, εἶδαν καί ἔζησαν τά θαύματά του, καί ὅμως δέν δυ-σκολεύθηκαν στή συνέχεια, μετά τά «ὡσαννά», νά φωνάξουν καί τό «ἆρον, ἆρον, σταύρωσον», γιατί δέν συνειδητοποίησαν ποιός ἦταν.

Καί τό ἴδιο μπορεῖ νά συμβεῖ καί σέ ἐμᾶς, ἐάν δέν ἐπιδιώκουμε, ἐάν δέν προσπαθοῦμε, ἐάν δέν παρα-κα-λοῦμε τόν Θεό νά μᾶς δείξει «τό σωτήριόν του». Μπορεῖ νά εἴμεθα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, νά ἐκκλησια-ζό-μεθα, νά μετέχουμε ἀκόμη καί στά ἱερά μυστήρια, ἀλλά νά μήν αἰ-σθανόμεθα «τό σωτήριον» τοῦ Θεοῦ, νά μήν αἰσθανόμεθα μέσα μας τήν παρουσία καί τή χάρη του, γιατί αὐτά πού κάνουμε, τά κά-νου-με ἀπό συνήθεια, ἀπό ὑποχρέ-ω-ση, χωρίς νά ἀντιλαμβανόμεθα τή σημασία τους. Καί ὁ Θεός δέν ἀποκαλύπτεται ὑποχρεωτικά. Δέν ἀναγκάζει κανέναν νά τόν ἀνα-γνω-ρίσει. Περιμένει νά τόν ζητή-σουμε, νά τοῦ ποῦμε ὅτι θέλουμε νά τόν γνωρίσουμε καί νά τόν συ-ναντήσουμε. Περιμένει νά ἀντα-πο-κριθοῦμε στήν πρόσκλησή του, ὅταν μᾶς καλεῖ κοντά του, μέ εἰ-λικρίνεια, μέ ἀγάπη, μέ εὐγνωμο-σύνη.

Ἄς διδαχθοῦμε ἀπό τό παρά-δειγ-μα τοῦ πρεσβύτου Συμεών πού ἀξιώ-θηκε νά δεῖ καί νά κρατήσει στά χέρια του τόν Χριστό καί ἄς κάνουμε καί ἐμεῖς τό ἴδιο. Ἄς ζη-τοῦμε πρωτίστως ἀπό τόν Θεό νά μᾶς ἀποκαλύψει τόν ἑαυτό του.

Καί ὅταν λέμε νά μᾶς ἀποκα-λύ-ψει τόν ἑαυτό του, ἐννοοῦμε νά μᾶς βοηθήσει νά κατανοήσουμε τί μᾶς λέγει μέ τόν λόγο καί τό Εὐαγ-γέ-λιό του, τί ζητᾶ ἀπό ἐμᾶς νά κά-νουμε γιά νά τόν πλησιάσουμε καί νά ζήσουμε ὅπως Ἐκεῖνος θέλει, ὅπως ἔκανε καί ὁ πρεσβύτης Συμε-ών, ὁ ὁποῖος σέ ὅλη του τή ζωή παρακαλοῦσε νά ἀξιωθεῖ νά δεῖ «τό σωτήριόν του».

Ὁ Συμεών ἔκανε ὅμως καί κάτι ἀκόμη. Ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι τό βρέφος πού εἰσῆλθε στόν ναό ἦταν ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, τότε ἄνοιξε τίς ἀγκάλες του γιά νά τόν δεχθεῖ καί εὐχαρίστησε τόν Θεό γιά τή μεγάλη εὐεργεσία.

Αὐτό ἄς κάνουμε καί ἐμεῖς, κάθε φορά πού ὁ Θεός καί ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς δίδουν τή δυνατότητα νά συναντήσουμε τόν Θεό. Ἄς ἀνοί-γου-με τήν ψυχή μας γιά νά τόν

ὑποδεχθοῦμε καί ἄς προσπαθοῦμε νά τόν κρατοῦμε στήν ψυχή γιά νά τήν ἀλλοιώνει καί νά τήν ἁγιά-ζει, γιά νά αἰσθανόμεθα τή χαρά καί τήν πληρότητα πού προσφέρει καί νά τόν εὐχαριστοῦμε γι᾽ αὐτό. Γιατί μόνο ἔτσι ἡ συνάντησή μας μέ τόν Θεό θά ἔχει νόημα καί θά εἶναι σωτήρια γιά μᾶς.